

LSMUKas

LSMU GIMNAZIJOS LAIKRAŠTIS LEIDŽIAMAS NUO 2013 M. LAPKRIČIO MĖN.

AŠTUNTAJĄ LAIDĄ Į GYVENIMO KELIĄ PALYDINT

Gimnazijos direktorius Arūnas Bučnys sveikina abiturientus.

2014 metais saldų medaus metų išgyvenančią gimnaziją pasirinko daugelis dabartinių mūsų abiturientų. Džiaugiamės, kad aštuntoji abiturientų laida yra gausiausia iš visų abiturientų laidų.

Atvykusiems svečiams visuomet pabrėžiame gimnazijos stiprybes. Pirmoji – aukšti akademiniai mokinių pasiekimai. Net 8 abiturientai – Kamilė, Kipras, Edas, Samanta, Patricija, Gustė, Martynas, Viktorija – gimnaziją šiemet baigė aukščiausiais įvertinimais, dar 16 abiturien-

tų mokėsi gerais ir labai gerais įvertinimais. Samanta ir Viktorija – absoliučios dešimtukininkės nuo 5 klasės. Būta nemažai laimėjimų: Martynas laimėjo aukso medalį šalies biologijos olimpiadoje, Kamilė užėmė 3-ią vietą šalies lietuvių kalbos konkurso vertimų sekcijoje, Austėja ES jaunųjų mokslininkų konkurse laimėjo specialų VPB prizą, o štai Kamilės, Gustės ir Edo matematikos miesto olimpiadose rezultatais niekas nebeapsiveja. Šios laidos abiturientų akademinis pasiekimas labai vertiname

ir kartu tikimės puikių egzaminų rezultatų. Kita mūsų stiprybė – įvairiapusis ugdymas. Ši laida išskirtinai kūrybinga, daininga. Kalbant apie meno atstovus, reikėtų paminėti tautinių šokių kolektyvą „Eglynėlis“ ir jo narius Mantę, Kamilę, Ievą, Vaivą, Eglę, Gustę, Viktoriją, Gabiją, Jonę, Beatricę, Milą, Povilą, Aroną, Gvidą, Martyną, Joną, Bernardą, Kristupą, Kelandą, kurie į gimnazijos istoriją įėjo kaip pirmieji mūsų gimnazijos respublikinių ir Kauno miesto dainų švenčių dalyviai.

Nukelta į 4 psl.

NEPAMIRŠKITE PILDYTI SAVO SVAJONIŲ

Pasibaigus mokslo metams, pirmiausia norėčiau su jumis pasidalyti, ką reiškia būti kuratore. Tai pirmasis darbas, kuriame teko verkti ir šaukti, bet kartu jis išmokė išsakyti tai, kas slegia. Tai darbas, paskatinęs mane ieškoti psichologinės pagalbos, kai nebežinojau, kaip susitvarkyti su kylančiais jausmais ir nuovargiu, bet kartu leidęs man geriau suprasti save ir kitus. Tai darbas, kuris leido pažinti labai skirtingų žmonių ir suvokti, kad egzistuoja ne tik mano susikurtas pasaulis, bet ir daug kitų ypatingų ir gražių pasaulių – Jūsų pasaulių. Tai darbas, kuris parodė, kad, jeigu kažkas erzina, tą kažką reikia keisti savyje, nes išorė yra tik mūsų vidaus atspindys. Tai darbas, išmokęs suprasti, kad labiausiai turiu mylėti pačią save, kad galėtum tuo jausmu dalytis su kitais... Ačiū, kad buvote mano mokytojai, bendrakeiviai ir įkvėpimas. Ačiū už visas suteiktas patirtis, kurios padėjo augti ir įkvėpė eiti pirmyn.

Tikiu, kad atradau čia daug būsimų draugų, kolegų ar gerų pažįstamų, kuriais visada galėsiu pasitikėti. Sakoma, kad dažnai nebūname laimingi, nes bijome tinkamai pasirinkti. Aš linkiu jums nepasiduoti aplinkinių spaudimui ir girdėti save, pildyti SAVO svajones, nebijoti klysti, su dėkingumu priimti visas gyvenimo patirtis, drąsiai ieškoti ir bandyti. Prisiminkite, kad viskas laiku ateina tiems, kurie moka laukti, tad neliūdėkite, jeigu dar kažko neturite ar nepasiekėte. Visa tai ateis jums pačiu palankiausiu būdu ir tinkamiausiu laiku. Nepalikite mūsų grupės „Kitokie pasikalbėjimai su srautu“, įsiveskite mano numerį, ryškiai apibraukite 2025 m. liepos 25–27 d. savaitgalį savo kalendoriuose ir iki malonių susitikimų. Aš jus myliu. Aš jumis tikiu. Su meile,

Kuratorė Brigita Budriūtė

MES NEBIJOME, NES BENDRUOMENĖ JUMS PASTATĖ LAIVĄ

Mes norime jus ne sveikinti, o pasiguosti. Mes nerimaujame. Bent jau aš nerimauti pradėjau jau seniai. Dar tada, kai mano lėlės princesės Rožės nenorėjo vesti sesers meškinas princas Kalava. Ašarų buvo upeliai. Viskas baigėsi gerai, vestuvės įvyko, bet tas *nerimėlis*, kad aš negalėjau padėti lėlei, liko pasąmonėje. Ir jis, niekšelis, sugrįžo. Ir būtent tada, kai su vyru pradėjome planuoti šeimos pagausėjimą. Pradėjo kankinti nesibaigiantys, smegenis gręžiantys klausimai: ar aš būsiu geras tėvas, ar sugebėsiu užauginti savo vaiką sveiką, ar mano vaikas mylės mane, o aš jį? Ir tas baisusis – **AR MANO VAIKAS BUS LAIMINGAS?** Gimus kūdikeliui tas *nerimėlis* virto nerimu. Jis vis stiprėjo išleidus vaiką į darželį, o vėliau ir į mokyklą... O tada atėjo metas rinktis gimnaziją – štai čia prasidėjo tikrasis **NERIMAS**. Tik tuomet supratome, kad tik nuo vaiko priklausys, ar jis įstos ir kaip čia seksis mokytis. Ir to nerimo nemažino nerealiai šiltas direktorius, visiems mazgiams spaudžiantis ranką, nei pavaduotojai ir mokytojai, sakantys, kad mes čia, mes jus suprantame, mes nerimaujame kartu, mes jums padėsime. Dabar, praėjus beveik 8 metams, mes vis toliau nerimaujame. Bet tai nesvarbu. Svarbu tai, kad mes **NEBIJOME**. Mes nebijome, vaikai, jus paleisti į savarankišką gyvenimą, nes mokytojų, vadovų, tėvų ir jūsų draugų bendruomenė jums pastatė laivą. Iš pagarbos ir išminties, iš darbštumo ir žinių, iš draugystės ir bendrumo. Toks laivas niekada nenusuks. Na, o kur jūs jį nukreipsite, priklauso tik nuo jūsų svajonių. Mes būsim šalia, lauksime jūsų, nerimausime, bet nebijosisime.

Mama Sigita Butkienė

JEI JAU BAIGTI, TAI BAIGTI SU TRENKSMU, AR NE?

Taip jau nutiko, kad po beveik 8 šlovingų metų šlaistymosi nuo vieno kabineto iki kito, kelių išaugtų kuprinių ir begalės ašarų pakalnių ruošiantis chemijos kontroliniams, mes pamažu pamažu iš čia išeiname. Dramatiškai mojuodami jums, visiems mažiems, balta skarele, aišku.

Apie tą baltą skarelę ir yra šis įrašas. Ją į orą visi kartu (81 mokinys, jei tiksliau), stebint pilnai salei motyvuojančių mokytojų ir fotoaparatus paruošusių šniurkščiojančių tėvų, išmetėme šių metų vasario 24 d. Kadangi mums „Chorų karuose“ varžytis jau nebeteks ir Žalčio salę nuo šiol, kad ir labai nenorom, užleidžiame jums, reikėjo gi kažkokiu būdu atsigriebti. Tą per savo šimtadienį mes – vienintelė ir nepakartojama šios mokyklos laida – ir padarėme.

O buvo ten visko. Kaip ir per visus šiuos metus, praleistus mokykloje. Vakaras prasidėjo direktoriaus kalba, po jos jausmingą pasirodymą surengė tėvai (tai, aišku, buvo labai netikėta ir mes apie šitai tikrai nieko nežinojom. Visiškai nieko.), sugalvoję mus į tolimesnį gyvenimą išlydėti savo pačių rankom sukonstruotais laiveliais, vėliau kita ašara akys ir mamų šokių skambant grupės „69 danguje“ dainai.

Nukelta | 4 psl.

Vienuoliktokai skyrė nuotaikingą sveikinimą apie neišsipildžiusią svajonę – išvyką į Nidą!

MYLĖKIME PABAIGAS, NES TAI YRA PRADŽIOS...

Gegužės 27 dieną paskutinis mokyklinis skambutis nuskambėjo gausiausiai ir, pasak direktoriaus Arūno Bučnio, geriausiai per visą ugdymo procesą rezultatus parodžiusiai VIII LSMU gimnazijos abiturientų laidai. Į paskutinę pamoką abiturientus bei jų kuratorę Brigitą Budriūtę gausiais plojimais palydėjo visa gimnazijos bendruomenė. Iškilnių salėje abiturientams buvo pasakyta daug nuostabių žodžių, sveikinimų, linkėjimų. Liejosi džiaugsmo ir gaudulio ašaros. Skambėjo prisiminimų juokas. Ir buvo taip gera... kaip visada, susitikus su šios laidos abiturientais. Gimnazijos direktorius Arūnas Bučnis padėjo visiems mokytojams, užaugusiems tokį gražų atžalyną, ir pasidžiaugė, kad ši laida savo pasirinkimo keliu žengs tvirtai, nes bus tikri, kad jie padarė viską, kad susikurtų tokį gyvenimo kelią, kuriam atkakliai ruošėsi visus aštuonerius metus. „Tai daugeliu talentų apdovanota laida. Jie – Lietuvos ateitis. Motyvuoti, kūrybingi ir tokie TIKRI,“ – sveikindamas abiturientus teigė direktorius. Mokyklos vadovas palinkėjo kuo geriausias sėkmės brandos egzaminų sesijoje ir atsisveikino iki liepos 15 d. – Brandos atestatų įteikimo šventės.

LSMU prorektorius studijoms prof. Kęstutis Petrikonis savo sveikinime padėkojo abiturientus būti užtikrintus ir ramius egzaminų sesijos metu, o tėvams, palaikantiems savo vaikus, nespauti, leisti sukaupti, „nes egzaminas – tai subjektyvus tos minutės patikrinimas, o svarbiausia yra tai, ką šie jauni žmonės gavo ir pasiėmė gimnazijoje“. Sveikinimo pabaigoje prorektorius jautriai prisiminė šiuo metu Ukrainoje už savo ir visų mūsų laisvę kovojančius ir žūstančius jaunos žmones, ukrainiečių abiturientus, kurie negali džiaugtis tokia švente ir pakvietė visus susikaupiti ir padėti šiai šaliai.

Vėliau nuskambėjo nuoširdus mažiausiųjų penktokų sveikinimas. Abiturientai išgirdo mokytojų prisiminimus ir mintis apie juos: mokytojų padėkas už kūrybiškumą, nuoširdumą, galimybę bendrauti atvira ir drąsiai, žiūrint vienas kitam į akis, mokyti pajaučiant, kas yra sėkmė ir kaip gera ją kurti kartu.

Po VIII laidos kuratorės Brigitos interviu apie VIII abiturientų laidą ir III g. kl. mokinių sveikinimo bei linkėjimo tikėti savimi ir savo svajonėmis į sceną žengė visi VIII laidos abiturientai. Abiturientės Gabijos Ganatauskaitės parašyti padėkos žodžiai palietė kiekvieno širdį ir išsiliejo nuoširdžiomis ašaromis. Atsisveikinome abiturientų dainos žodžiais: „Mylėkime pabaigas, nes tai yra pradžia...“

Anglų kalbos mokytoja Aušra Budrienė

LSMU prorektorius studijoms prof. Kęstutis Petrikonis padėkojo abiturientus būti užtikrintus ir ramius egzaminų sesijos metu.

Mokytojai padėjo dviliktokams už jų kūrybiškumą, nuoširdumą, galimybę bendrauti atvira ir drąsiai.

Finalinė abiturientų daina.

AŠTUNTAJĄ LAIDĄ Į GYVENIMO KELIĄ PALYDINT

Atkelta iš 1 psl.

Jeigu man reikėtų išskirti įvairiais talentais apdovanotus mokinius, tai tikrai būtų Gustė (nuo matematikos ir fizikos iki solinių arijų, tautinių šokių, kuriamos muzikos), kūrybos mūzos nuo vaikystės apglėbta Vytautė, daugiausiai liaudiškų instrumentų įvaldęs Rapolas, nepakartojamo balso solistė leva, gatvės šokių šokėjai Matas, Kamilė, Edas, Kauno filharmonijos scenoje jau koncertavęs Mantas, mūsų muzikiniuose renginiuose nuolat dalyvaujantys Otilija, Kamilė, Eglė, Povilas, Saulius, gimnazijos renginių fotografė leva. Rusnė, Liepa ir Akvilė yra vienos stipriausių Lietuvos debatuotojų ir Kauno debatų asociacijos įkūrėjos. Taip pat didžiuojamės puikiu Akvilės ir Kipro gimnazijos reprezentavimu tarptautiniame simpoziume „Teisīgumas“, kurį organizavo mūsų draugai iš JAV *Montgomery Bell Academy*. Šioje laidoje netrūksta ir sportininkų:

Lietuvos mokyklų žaidynių krepšinio čempionai Emilis, Simas, Povilas, Motiejus (kaip norėtusi, kad sustiprintų „Žalgirį“), beveik visa gimnazijos šachmatų komanda, kurią sudaro abu Matai ir Žygimantas, karatė čempionai Paulina, Giedrius, Gabrieliūs. Domai linkime, kad užtektų kantrybės ir lėšų atstovauti Lietuvai olimpiados jojimo rungtyje, Benui – sėkmingai nuirkluoti į Paryžių, Pauliui – nesusižavėti vien medicinos studijomis, bet pirmam iš mūsų įžengti į Nacionalinės ledo ritulio lygos komandą, Deimantei ir Rapolui – toliau vesti tinklinio komandas į pergales, Nojui – pasiekti pergalių padelio čempionatuose. Taip pat reikėtų paminėti ir profesionalų gelbėtoją Julij, gintariniame Baltijos paplūdimyje išgelbėjusiam ne vieno poilsiautojo gyvybę. Nuoširdžiai noriu padėkoti Mokinių tarybos prezidentei „nuotolyje“ Gerdai, aktyvioms gimnazijos Mokinių tarybos narėms Eglei, Kamilei, Gabrielei. Tegul Gabija ir Unė niekada

neužmiršta riedlenčių – jos prideda šarmo mūsų gimnazijos spalvoms, o Gvido visą laiką išlaikytas aprangos stilius tegul būna pavyzdys visiems mūsų mokiniams. Taip pat dėkoju Domantui – mūsų visi renginiai, koncertai, tarptautinis frankofoniškų teatrų festivalis „Festivals des festival“ tikrai būtų praradę žavesį be jo profesionalios šviesos inžinerijos. Taip norėtusi, kad kas nors jį greitai pakeistų, viltis – tik Domanto pažadas padėti ir pabai-gus gimnaziją. Kaip stiprybę įvardijame ir frankofonišką ugdymą. Išleidžiamė kol kas gausiausiai prancūzų kalbą viduriniame ugdyme pasirinkusią laidą. Kartu su dalimi abiturientų dalyvavome projekte „Ideali Europa“, o tarptautiniame festivalyje „Festivals des festival“ daugelis Jūsų buvotė puikūs savanoriai aptarnaujant festivalio dalyvius valgykloje. Ignas išlaikė DELF egzaminą ir laimėjo miesto prancūzų kalbos

olimpiadą; Vytautė, Žygimantas ir Ignas nepaliko manęs vienui vieno kopiant į kalno viršūnę pagerbti Prancūzijos nacionalinių didvyrių. Ir dar viena mūsų stiprybė – puikūs mokinių ir mokytojų santykiai. Ačiū mieliems kolegoms mokytojams už sąžiningai atliktą prasmingą darbą – kartu su šiais jaunais žmonėmis praeitą visą mokyklinių metų kelią. Už daugelio čia paminėtų abiturientų pasiekimus yra atsakingi būtent jie. Neabejojame, kad kiekvienas gimnazijos mokytojas padarė viską, kad išmokytų jaunąją kartą. Prie šių jaunų žmonių sėkmės daug prisidėjo jų auklėtojos – Daiva, Vilma, Ilona. Aštuntoji laida būtų daug praradusi be savo mylimos kuratorės Brigitos, kuri augo kartu su abiturientais, o jie – kartu su savo ugdytoja. Net neabejojame, kad po penkerių metų suplanuotas susitikimas su Brigita Nidoje tikrai įvyks... ir niekas tam nesutrukdys. Abiturientų mamos ir tėčiai turi

kuo didžiuotis ir gėrėtis. Užauginti šaunūs, jauni, subrendę, atsakingi, nuoširdūs žmonės, visiems mums padovanoję tiek daug nuostabių akimirkų. Pasitikėkite ir tikėkite jais – leiskite jiems rinktis, o jie tikrai įgyvendins Jūsų svajones. Į gyvenimo kelią išleidžiamė brandžius jaunus žmones! Gimnazijoje įgytos žinios ir gebėjimai bus fundamentalūs studijuojant ir dirbant. Mes visada didžiuojamės mūsų alumnų pasiekimais, didžiuosimės ir Jumis, visai nesvarbu, kaip pasisėks. Gyvenimas – ne vien linksmybės ir nesibaigiantys žaidimai. Turėkite tvirtybės atsikelti ir žengti į priekį, kad galėtumėte kitiems įrodyti ir sau pasakyti – padariau viską, ką galėjau ir kiek mano žmogiškos galios leido tai padaryti. Svarbiausia, visur ir visada sugebėkite išlikti žmonėmis. Nesakome Jums sudie, sakome – iki susitikimų. Nes čia Jūsų gimnazija, nes čia Jūsų namai.

Direktorius Arūnas Bučnys

JEI JAU BAIGTI, TAI BAIGTI SU TRENKSMU, AR NE?

Atkelta iš 2 psl.

Kaip abiturientai ir beveik sertifikuoti šios gimnazijos senoliai, jau manėme, kad niekas mūsų nebusustebins, bet vienuoliktokai savo pasirodymu mus eilinį (tikimės, ne paskutinį) kartą priplojo prie kėdžių atlošų (gavome pamatyti kiek atjaunėjusius save, šiek tiek jaunesnę kuratorę ir LABAI atjaunėjusį direktorių). Ir galiausiai atėjo mūsų eilė parodyti spektaklį, kurį kūrėme ir repetavome paskutinius kelis mėnesius iki šventės. Mes pasakojome labai paprastą istoriją. Apie, ko gero, kiekvieną iš mūsų. Apie tai, kaip gyvenimas kartais atrodo paprastas, tarsi žaidimas, kol galiausiai supranti, jog visiškai nežinai taisyklių. Apie tai, kaip lengva akimirksniu prarasti tuos, kuriuos myli. Kaip sunku po to juos susigrąžinti. Ne pasakojom – vaidinom apie tai, kaip juokingai paprasta prarasti žmogiškumą silpnumo akimirka ir kiek reikia jėgų nenusivilti pasauliu, nors jis augant vis dažniau ir dažniau atrodo nevertas vilties. Skamba labai banaliai, bet ruošdamiesi atidavėme visą savo širdį. Ir gavome progą vienas kitą atrasti iš naujo. Tapome viena didelė šeima. Ko gero, pirmą kartą tuo visiškai patikėjome. Ir taip, gal mūsų finalinė Šimtadienio daina, kurioje skamba žodžiai „Nuo šiandien pasaulis priklauso tik mums“, tadėn ir nuskambėjo labai ironiškai, bet svarbiausia štai kas: nesijaučiame viršesni už jus, kad galėtume mokyti gyvenimo

subtilybių, bet yra, kaip yra. Nepaisant to, kas laukia ateity, nebijokite žiūrėti pirmyn. Galiausiai vis dėlto tik nuo kiekvieno iš mūsų ir priklaus, koks bus tas netobulas pasaulis. Stenkimės padaryti jį tokį, kokiame gyventi bus ramiau ir šviesiau. Pabaigoje svarbu paminėti, kad su šita mokykla mus sieja daug sentimentų, bet išeidami suprantame svarbiausią dalyką – kad ir kaip čia būtų gera, ši gimnazija Jūsų išskirtiniais nepadarys. Tą galite tik Jūs patys. Gyvendami ieškokite savęs, nebijokite nusivilti ir klysti. Ir dar – labai ačiū jums visiems. Už tai, kad gavome progą sutikti jus koridoriuose, duoti penkis. Už tai, kad galėjome draugiškai pamėtyti su jumis į krepšinio lanką lauke. Ačiū ne tik jums, mokiniams, bet visiems visiems – mokytojams, kurių nervais grojome meistriskai ir be perstojo, mūsų mylimai (tikrai mylimai) kuratorei gražiausiais garbanotais plaukais, Miss Plungei Brigitai Budriūtei, gerbiama ponui, kuratoriui Nr. 2 Mariui Dimšai, nuostabiems vienuoliktokams, kuriuos užmiršti reiktų mažiausiai kelių gyvenimų. Ačiū visam valgyklos kolektyvui, sargams, su kuriais visad malonu pasišne-kėti, visoms gerbiomoms ponoms valytojoms, ačiū Virginijai, be kurios Šimtadienis būtų buvęs tiesiog ne Šimtadienis. Ir galiausiai: <https://youtu.be/a5CL-helRh3o>

Vytautė Laurinavičiūtė,
IV g. kl. mokinė

LAIMĖ, JAUNOS ŠIRDYS MOKA KAUPTI SVARBIAS AKIMIRKAS

Sukdamiesi kasdienybėje kartais pamirštame, kad viskas, kas, rodo, niekada nesibaigs, iš tiesų yra laikina. Kaip pavasario žydėjimas. Jei savo rankomis iš to verpeto neišpešame gražiausių prisiminimų, daugybė dalykų pasimiršta ir lieka vakar dienoje. Laimė, jaunos širdys moka kaupti svarbias akimirkas. Net tuomet, kai kasdienybės rutina mus visus įsukdavo ir, atrodo, nieko įdomaus ar svarbaus mūsų gyvenime

nevykdavo, Jūs meistriškai atsirinkdavote ir padovanodavote tai, kas suvirdavo mano širdį labiausiai – juokingą istoriją, žodžius „atsiprašom, auklėtoja“ ar šiltą apsikabinimą. Savo lentynoje saugau kadaise Jūsų padovanotą nuotraukų albumą. Atminkite, kad visos svarbiausios akimirkos, Jūsų sukurta bendra istorija liko ne tik nuotraukose, bet ir mano širdyje. Esu Jums dėkinga už kiekvieną dieną, Jūsų optimizmą, naujas

patirtis, o svarbiausia – už šiltus ir neįkainojamus prisiminimus. Šį pavasarį Jūs įžengėte į visai naują gyvenimo etapą. Keliaukite pirmyn drąsiai, niekada nesigrežkite atgal ir nuolat dėkite į savo jaunas širdis tai, kas Jums atrodys svarbiausia. Vieną dieną, kai ateis laikas, pasidalinkite savo gerumu su kitais žmonėmis taip, kaip dalinotės su manimi. Su nuoširdžiausiais linkėjimais, Auklėtoja Ilona Murašovienė

Auklėtoja Ilona Murašovienė:
„Esu Jums dėkinga už kiekvieną dieną, Jūsų optimizmą, naujas patirtis, o svarbiausia – už šiltus ir neįkainojamus prisiminimus.“

LIKO PASIEKTI TAI, KĄ SUPLANAVOTE

Mokytoja Daiva Žemaitienė: „Vartydami nuotraukų albumą prisiminsiu mūsų keliones, šventines vakarones, paaugliškas išdaigas.“

Neišvengiamai atėjo Jūsų galutinio apsisprendimo dėl tolesnio gyvenimo kelio metas. Greitai Jūs užversite gimnazijos duris. O aš liksiu ir lauksiu Jūsų, nors trumpam užbėgančių pasirodyti, papasakoti apie savo sėkmes ir džiaugsmus. Bandysiu prisiminti Jus tokius, kokius pažinau. Malonu buvo ne tik mokyti Jus istorijos, bet ir porą metų būti auklėtoja. Vartydami nuotraukų albumą prisiminsiu mūsų keliones, šventines vakarones, paaugliškas išdaigas pertraukų metu, džiaugsmingas emocijas ir spindinčias akis laimint Chorą karus. Nepakartojamos buvo ir mūsų netradicinės integruotos pamokos, kurių metu mokėmės vieni iš kitų. Džiaugiuosi, kad užaugote, subrendote, išmokote pasitikėti savimi ir vienas kitu. Liko visai nedaug, tik pasiekti tai, ką suplanavote.

Istorijos mokytoja, auklėtoja Daiva Žemaitienė

MŪSŲ ABITURIENTAI

LSMU gimnazijos abiturientai Emilis Bartninkas, Motiejus Kuodaitis, Simas Baltrušaitis ir Povilas Žeimys 2019 m. tapo Lietuvos mokyklų žaidynių krepšinio varžybų čempionais!

Fizinio ugdymo mokytojas Juozas Barkauskas

Nors šiemet su dvyliktokais teko dirbti labai nedaug, labai džiaugiuosi, kad turėjau progą susipažinti su Martynu Burneikiu. Jo žinių siekimas, motyvacija, o kartais tiesiog draugiškumas ir komunikabilumas nuolatos skatino mane pasitempti kaip mokytoją. Ačiū Tau už šiuos metus!

Biologijos mokytoja Raminta Svidinskaitė

Mokytoja Raminta Svidinskaitė teigia, kad Martyno žinių siekimas nuolatos skatino ją pasitempti.

SVEIKINA MOKYTOJŲ BENDRUOMENĖ

IŠNAUDOKITE KIEKVIENĄ MOMENTĄ

Pasak tikros laimės paslapčių žinovas Adam J. Jackson, visi mūsų prisiminimai susideda iš akimirkų – ką tuo metu matėme, jautėme, girdėjome... Daugiausiai iš gyvenimo gauname tuomet, kai sugebame išgyventi kiekvieną akimirka. Jei ji nuostabi ir stebuklinga – toks tampa ir visas gyvenimas. Šiandien noriu padėkoti JUMS už tai, kad nuspalvinote mano gyvenimą stebuklingomis akimirkomis, prisiminimais, kurie gyvens mano širdyje. Ačiū, kad tiek daug leidote iš jūsų išmokyti, ačiū už jūsų spindinčias akis ir atviras širdis. Linkiu neišbarstyti tų akimirkų, kurias surinkote savo vaikystės ir paauglystės kelyje. Ir toliau kaupkite, išgyvenkite kiekvieną akimirka. Niekada nebus kito „dabar“, išnaudokite kiekvieną momentą. Kartais jis gali būti ne toks, kokio norite, bet tai viskas, ką jūs turite.

Mokytoja Aušra Budrienė: „Linkiu neišbarstyti tų akimirkų, kurias surinkote savo vaikystės ir paauglystės kelyje.“

Būkite laimingi, svajokite ir tikėkite savo svajonėmis. Ir dar... Aš labai jūsų pasiilgsiu...

Anglų kalbos mokytoja
Aušra Budrienė

ŽENKITE TIK Į PRIEKĮ

Daugybę vakarų svajojot greičiau užaugti – jau užaugot, Daugybę kartų norėjot pabėgti iš pamokų – jos jau baigėsi, Daugybę kartų piktinotės mokinio pareigomis – jūs jau nebe mokiniai, Daugybę kartų norėjot visiškos laisvės – jūs laisvi!

Ar nebaugu, kai tokia erdvė ir pasirinkimų platuma jums prieš akis? Ar nebijote paklysti vingiuotame savarankiško gyvenimo kelyje?

Kad ir koks klaidus būtų ateities labirintas, visada išlikite savimi, svajokite ir siekite užsibrėžtų tikslų, ženkite tik į priekį ir BŪKITE LAIMINGI!

Anglų kalbos mokytoja
Dovilė Teresė Spudienė

Mokytoja Dovilė Teresė Spudienė: „Visada išlikite savimi.“

LINKIU ATRASTI IŠSVAJOTĄJĮ PASAULĮ

Tikriausiai pamenate mane dažnai sakančią, kad mokotės ne mokyklai, o sau. Atėjo metas užverti gimnazijos duris ir kiekvienam pasukti sava kryptimi. Linkiu sėkmės visuose pasirinkimuose! Išlikite tokie, kokius aš jus prisimeinu: linksmi, bendraujantys, bendradarbiaujantys ir be galo nuoširdūs. O jei kada bus sunku, atminkite, kad galvą geriausiai atvėsina ledai! Ir dar – nepamirškite savo humoro (kodėl dinozaurai neploja? Nes išnyko). M. K. Čiurlionis rašė: „Nežinau, kur dingsta laikas, viskas kažkur dingsta, o aš sau keliauju tolimais horizontais savo išsvajotojo pasaulio, kuris gal ir dyvinas kiek yra, bet gera man jame.“ Linkiu ir Jums atrasti savo išsvajotąjį pasaulį, kuriame bus be galo gera...

Biologijos mokytoja
Elena Juotkienė

Mokytoja Elena Juotkienė: „Linkiu sėkmės visuose pasirinkimuose.“

JŪS BUVOTE PIRMIEJI TAUTINIŲ ŠOKIŲ KOLEKTYVO „EGLYNĖLIS“ NARIAI

Mokytoja Eglė Glinskienė: „Su jumis patyriau daugybę pirmųjų kartų...“

Ačiū, mielieji, už tai, kad buvote Amano gyvenime, kad padėjote išsipildyti svajonei – visada norėjau vadovauti tautinių šokių kolektyvui... Jūs buvote pirmieji LSMU gimnazijos tautinių šokių kolektyvo „Eglynėlis“ nariai. Su jumis patyriau ir daugybę pirmųjų kartų – Dainų ir šokių šventės, Ansamblių vakaras, festivaliai, konkursai, įsimintinos kelionės... Kartu patyrėme ir džiaugsmo, ir liūdesio, ir juoko, ir ašarų. Jūs visada būsite „Eglynėlio“ istorijos pradžia, kuri paliks pėdsaką ne tik LSMU gimnazijoje, bet ir mano, kaip šokių vadovės, karjeroje. Su meile,

Šokių mokytoja Eglė Glinskienė

NENUSTOKITE MUZIKUOTI!

LSMU gimnaziją baigia dar viena nuostabi, muzikali ir nepakartojama laida! Išeinantiesiems abiturientams galiu tarti tik nuoširdų AČIŲ už nuostabių metus, už meilę muzikai, už laiką, praleistą kartu koncertuose, Dainų šventėse, konkursuose. Šioje laidoje užaugo daug nuostabių žmonių, mėgstančių muziką, savo laisvalaikį leidžiančių su daina, šokiu, kūryba. Ačiū nepakartojamų balsų savininkams Gustei Bajarkevičiūtei, Ievai Aleknaitei, Kamilei Biliūtei, Otilijai Žikas, Gabijai Mackutei, Vytautei Laurinavičiūtei, Rapolui Diržinauskui, Povilui Plikūnui. Taip pat dėkoju nuostabiems choristams: Eglei Budrytei, Viktorijai Butkutei, Martynui Abraičiui, Gabrielei Čivinskaitei, Austėjai Dieninytei, Patricijai Dieninytei, Aurelijai Balsytei, Gerdai Dužinaitei, Ievai Gutmanaitei, Vaivai Klemkaitei, Austėjai Kumetytei, Viktorijai Kuzabavičiūtei, Gabijai Mūraitei, Kamilei Navardauskaitei, Sauliui Ogenskui, Gabijai Pelekaitei, Jonei Stasiukonytei, Samantai Valiušaitytei, Adomui Venslovai. Be jūsų nebūtų tiek daug laimėjimų patriotinių dainų konkursuose, kelio-

Muzikos mokytoja Giedrė Druskienė: „Pakelkite sparnus ir skrinkite tik aukštyn!“

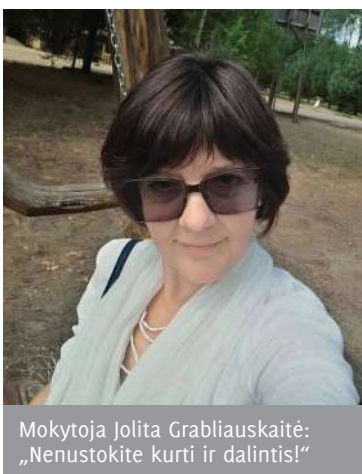
nės į Italiją, Čekiją, Latviją. Ačiū jums už pagalbą įvairiuose renginiuose, konkursuose, projektuose. Tad linkiu jums, vaikai, pakelti sparnus ir skristi tik aukštyn ir aukštyn. Būkite laimingi!!! Ir nenustokite muzikuoti.

Muzikos mokytoja Giedrė Druskienė

AČIŲ LSMU GIMNAZIJOS DAILININKAMS IR FOTOGRAFAMS

„Menas – pats žavingiausias, pats griežčiausias, pats džiugiausias ir geriausias simbolis amžino, nepavaldaus protui žmogaus veržimosi į gėrį, tiesą, tobulybę.“ Tomas Manas Dėkojame VIII laidos abiturientams už gimnazijos vardo garsinimą tarptautiniuose, respublikiniuose, miesto dailės bei fotografijos konkursuose ir projektuose. Tariu ačiū jauniems dailininkams Kamilei Kairiūkštytei, Rusnei Kelbauskaitei, Kamilei Navardauskaitei, Aronui Ambrazevičiui, Benui Valasevičiui, Liepai Žukauskaitei ir jaunosioms fotografėms Ievai Gutmanaitei, Unei Labutytei už padovanotas kūrybinių darbų parodas. Džiugu, kad pasidalinote nuoširdumu ir meile žmogui, praturtinote ir nuspalvinote LSMU gimnaziją šviesiomis vilties spalvomis. Viliamės, kad, ieškodami ir atrasdami, nenustosite kurti ir dalintis savo širdžių šiluma.

Mokytoja Jolita Grabliauskaitė: „Nenustokite kurti ir dalintis!“

Dailės mokytoja Jolita Grabliauskaitė

Benas Valasevičius

VISADA ATRASKITE SAVYJE JĖGŲ IŠBANDYTI KAŽKĄ NAUJO

Abiturientai, galvodama apie jus ir apie tai, ko jums palinkėti, nejučiomis nuklydau į Antuano de Sent-Egziuperį minčių labirintą. Prisimenate, keliaudamas per skirtingas planetas, Mažasis princas sutiko Verslininką, kurio vienintelis charakterio bruožas – rimtumas? Mielieji, nereikia į gyvenimą žiūrėti pernelyg rimtai, nes negalėsite vertinti tikrųjų dalykų, pajusti grožį ir meilę paprastuose dalykuose. Visada atraskite savyje jėgų išbandyti kažką naujo. Nepasiduokite rutinai! Būkite kaip tas Mažasis princas, kuris mąsto taip, kaip jam sako širdis. Sėkmės naujame kelyje!

Anglų kalbos mokytoja
Jolanta Lėgaudaitė

Mokytoja Jolanta Lėgaudaitė: „Nepasiduokite rutinai!“

Aronas Ambrazevičius

Kamilė Kairiūkštytė

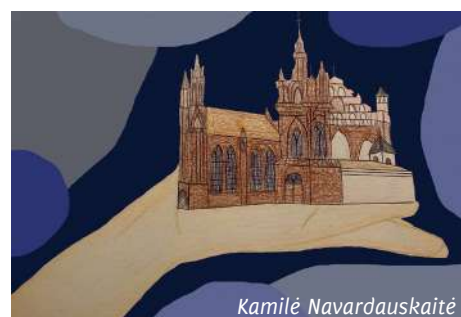
Aronas Ambrazevičius

Kamilė Navardauskaitė

Ieva Gutmanaitė

Kamilė Kairiūkštytė

LAIŠKAS SAU IR VISIEMS DVYLIKTOKAMS

PASKUTINĖ LIETUVIŲ KALBOS MODULIO PRIEŠ EGZAMINĄ PAMOKA

Būti ar nebūti? Koks nuostabus yra žmogus, koks neaprepiamas savo protu. Būtų gerai, kad ką nors juo aprėptume vasarą. Na, bet kiekvienas turi plaukti į savo ramybės uostą. Juk išeiname iš mokyklos nusikale skydą, ant kurio išgraviruotas patirčių žemėlapis bei iškiliasi vardai tu, kurie gadino sveikatą. Sužinojome, kad ant svetimos šlovės miegoti negarbinga. Broliai ir seserys, imkim ir skaitykim, bet visada skaitydami permąnykime ir atminkime, jog kalba yra vienybės motina, pilietiskumo tėvas, valstybės sargas. Išėdami į pasaulį neišsigąskime, kad gyvenimas – jūra, kurioje didesnė žuvis praryja mažesnę. Žodžiu, „Memento mori“. Bet kol dar esame savo gyvenimo teatre, tikėkime Fortūnos ratu ir su pasitikėjimu atlikime savo vaidmenį. Juk jau įkalta mums, kad tik per kovą nuolatinių žmogus atranda savo aš. „Mylėti yra žmogiška, tik mylėti reikia žmoniškai“, – taip teigė Getė, nužudęs Margaritą ir šešiasdešimt metų neleides Faustui apsispręsti. Tad ir mes neskubėkime pasakyti: „Stabtelėk, akimirksni žačius.“ Žiūrėkime į paukščius, tokius kaip kikilis, dagilis, perkūno oželis, pečialinda. Žinokime, kad musės, vabalai, uodai su kaimene blusų yra pasiruošę įgelti visiems vienodai. O svarbiausia, be dvasios, be širdies tai griaučių minios – o duok, jaunyste, mums sparnus. Supraskime, ko-

Auklėtoja Vilma Katkauskienė: „Šiandien jūs įrašyti žmonių tarpan.“

dėl lietuvis dažnai miške verkia, nes visi kvapai, kai sumyšta, užvis aukštesnis girdisi lakštingalės balsas. Tad kol jaunas, o broliai, skambink varpu ir kelk, kelk, kelk. Neišnykime kaip dūmas ir nekelkime iš kapų senelių. Bet kai būsime toli nuo tėvynės, paklauskime: „Ko, ašarėle, ko tu per skruostą / Kaip perlas riedi?“ Nors nesame Mažieji Princiai, visada sustokime pauostyti rožių. Ir eikime mėnesienos ilgesio taku, ten laukia krėslas, ant kurio atsėdę prisiminsime žvaigždę arba lazda ir nuspręsim, ar tai liūdna pasaka, ar alegorinė – tas Laimės žiburys. Ieškokime gyvenime deimančių, nacionalinių

lietuvių bruožų – visada norime kaip geriau, bet išeina kaip visada, nes sergam Dariaus ir Girėno kompleksu – jau jau jau ir... Būkime margi sakalai ir siekime šviesos, bet nepalikime tamsos, nes tik didžiajame Tarp žmogus tampa kūrėju, žmogus tampa laisvas, žmogus tampa žmogumi. Net ir nežmoniškomis sąlygomis žmogus privalo išlikti žmogumi ir niekad neatimkime sakralumo iš mirties. Tegul palaiminti būna idiotai! Nes tik jie tiki pasaka, o ne pasauliu. Nebėkime per lūžtantį ledą, kad nereiktų grįžti sliekui. Dangus tamsus, o jo skliautai žvaigždėti. O jeigu tikėsime meile, dar nereiškia, kad esame

tikėjimo kvailiai. Tai reiškia, kad esame laimingiausi pasaulyje. Kad mūsų dienos nebūtų nebūtin pasvirusios, kovokime kaip Dovydas prieš Galiotą. Net jei pralaimime, svarbiausia, neužrakinkime savo neapykantos, paleiskime ją, bet neleiskime kitiems vikšrais negailestingai važiuoti per mūsų nugaras. Neduokime kvailiui kelio, kad ir kaip skambiai liaudis tai pataria – uždarykime prieš „durnius“ duris. Šaknim į pragarą, šakom į dangų. Ir kai tarsime EL-ES-EM-U-GIE, pajuskime ant lūpų gimnazijos valgyklą. Tik neišsigąskime šikšnosparnio, kuris mėtysis alyvomis. Tūlas pasakys, kad meilė sutvirtina žmogiškumą

mo pagrindus. Pasisukime veidu į jūrą, į dangų, į meilę ir džiaukimės gyvenimu taip, kaip Onulė džiaugėsi radusi raudoną siūlą iš vaikiškos kojinės. O gal ta kojine buvo tavo? Netiesa, kad dabartis pranašesnė už praeitį – mums visiems dabar svarbiausia ateitis. Kaip reikia gyventi, kad galėtume džiaugtis? Tiesiog gyvenkime ir džiaukimės. Palaimos šviesią valandą ar juodu nesėkmės metu, likime ištikimi žmogui ir sau pačiam.

Katkauskienės dvyliktokai

Mieli auklėtiniai, dvyliktokai, šiandien Jūs įrašyti žmonių tarpan.

Mokytoja Vilma

GERIAUSIAI JUS APIBŪDINA VIENAS ŽODIS – NUOSTABŪS!

Kad ir kaip tikėtumėtės iš mūsų rimtumo, iškilmingo paskutinio žodžio mūsų mieliems *kambariokams* per tiek metų gyvenimo kartu, stumdymosi mokyklos laiptinėse ar ieškojimo vietos, kur prisiglausti kuratorių kambarykų, jau turėjote suvokti, kad iš mūsų srauto rimtumo greičiausiai taip niekada ir nesulauksite. Vis dėlto tikrai galite tikėtis dviejų dalykų – besąlygiško pasididžiavimo jūsų nueitu keliu ir nenuslūgstančio ilgesio bei nerimo pagalvojus, kad jau kitais metais jūsų vietą kažkokiais stebuklingais būdais teks užpildyti mums. Jūs ne tik rodėte mums pavyzdį, bet ir buvote keisčiausi, šilčiausi, šiek tiek (o gal ir ne šiek tiek) pašėlę, tačiau visada palaikantys, draugiški, niekada negailintys nuoširdžių patarimų ir jaukiausių apkalbimų. Visus šiltus prisiminimus ir akimirksnį tikrai aptarsime gulėdami ant jūsų mums paliktos *sofutės* (nesijaudinkite, jei kada atvyksite aplankyti, tikrai priimsime šalia), gurkšnodami – kaip visada – kavutę be pieno, galbūt ieškodami to vieno ir vienintelio šaukštelio, o gal ir žiūrėdami į tuos ryškius motyvacinius plakatus ant sienos. Tokių žmogelių kaip jūs neįmanoma pamiršti. Negalvokite, kad jūsų kelias šitoj mokykloj baigėsi. Toli gražu ne. Ir mes, ir visa gimnazijos bendruomenė visada prisiminsime jūsų beprotišką kūrybiškumą, originalumą, nuoširdumą, meilę, humorą, kruopštumą ir užsidegimą. Ir norą būti. Žmonės visada renkasi tarp būti ar nebūti, o jūs, mielieji, šitoje gimna-

zijoje tikrai pasirinkote BŪTI. Buvote ir per karantino vargus, organizavote šventes, sveikinimus, iš kailio nėrėtės dėl kitų. Buvote ir tada, kai pasiruošimas egzaminams jau buvo visai visai ant nosies – suorganizavote nuostabų šimtadienį. Sukūrėte šventę ir sau, ir visiems kitiems. Atrodo, ką tik nuskambėjo paskutinis skambutis. Sėdėjote visi pasipuošę šventinėmis uniformomis ir bandėte suprasti – nejaugi kelias

mokykloje baigėsi? Dainavote paskutinę savo dainą čia, gimnazijoje, tačiau, atrodo, galvoje buvo visai kas kita. Egzaminai. Kaip tamsus šešėlis, sekęs visus dvylika mokslų metų ir galiausiai užaugęs į didelę pabaisą. Ir ką jūs manote? Praėjo ir šis nerimą kelęs etapas. Teliko atsiimti brandos atestatą. Ir viskas. Pabaiga. Tačiau... Reikia mylėti pabaigas, nes jos yra pradžios. Ir šita pabaiga yra pradžia kažko naujo, nepatirto, ne-

žinomo. Gal baisu. Gal nedrašu. Bet tikime – jūs vis tiek BŪSITE. Būsime ten, kur ir turėtumėte būti. Likimas tokių žmonių nenuveda bet kur. Ne, mes nuoširdžiai tikime, kad kiekvienas pasieksite tai, ko taip ilgai siekėte. O svarbiausia – kiekvienas iš jūsų tikrai rasite savo laimę. Apie jus būtų galima parašyti tikrai daug, bet geriausiai jus apibūdina vienas žodis – NUOSTABŪS! Niekada nenuleiskite galvų, nes nukris karū-

nos; niekada nepamirškite gyventi – laikas nestoja, jis visuomet juda tik į priekį. Taip ir jūs – aukštai iškėlę galvą visada judėkite į priekį ir širdyje neškitės prisiminimą apie praėjusį beprotišką smagų etapą.

Ačiū už viską!

Su!

Mylime, bučiuojame, širdelėję nešiojame...

Vienoliokai

SVEIKINA ABITURIENTŲ TĖVAI

Brangūs abiturientai, drąsiai ženkite į gyvenimą, svajokite ir įgyvendinkite savo svajones. Visas pasaulis priklauso Jums. Tegul jis pasitinka Jus tvirtus, žinančius, ko norite iš gyvenimo, su puikiais išsilavinimo pagrindais, kuriuos sudėjo geriausi mokytojai ir tėvai. Sėkmingų egzaminų ir prasmingo savojo kelio pasirinkimo!

Agnės Kavaliauskaitės tėvai

Mokslo metų pradžia – visuomet svarbi šventė. Juk tai ne tik naujas žingsnis į mokslo pasaulį, bet ir vis nauji gyvenimo laikrodžio dūžiai, skaičiuojantys Beno gimtadienius... Noriu palinkėti tau spalvingų studentiško metų, kad gyvenimo kelias taptų prasmingas, o Laimės Angelas visuomet būtų šalia.

Beno Valasevičiaus mama

„Mūsų gelmės bręsta kryžkelėse,“ – rašo kunigas A. Toliatas „Sekmadienio SMS“. Tikiu, kad savo kelią atpažinsi širdimi.

Dovydo Valatkevičiaus mama

Kiekvieni metai yra kažkieno pradžia ar pabaiga, džiaugsmas, liudėsny, nerimas ar visi jausmai kartu. Paskutinis skambutis – kaip ir pirmasis – yra ypatingas momentas. Skiriasi metų laikai, vaikų amžius, bet jausmai panašūs: jaudulys, nežinia, džiaugsmas. Tačiau tai nėra nei pradžia, nei pabaiga – tai yra perėjimas į naują mokymosi etapą, nuolatinisėjimas į priekį siekiant savo svajonių, tikslų ir siekių. Sėkmės visiems įveikus šį etapą, žengiant į kitą mokslo ir žinių sūkurį! Nepamirškite, kad esate ne vieni. Nors ir nelaikome Jūsų už rankos, bet esame šalia Jūsų!

Gabijos Mūraitės mama

...tą pirmą dieną buvo neįmanoma ne tik vaikams, neįmanoma buvo ir tėvams. Viskas nauja; nežinojimas, kas ir kaip, šiek tiek gąsdino. Tačiau prisimename pirmojo susirinkimo metu direktoriaus pasakytus žodžius: „Pasitikėkite mumis ir netrukdykite mums dirbti savo darbo...“ Mes ir stengėmės „netrukdyti“. Galvoju, mums pavyko. LSMU gimnazijoje praleistus metus prisiminsime kaip galimybių, kūrybiškumo, bendruomeniškumo metus, kaip išskirtinę aplinką mūsų vaikų augimui. AČIŲ visiems buvusiems kartu šiame gražiam mokykliniame etape.

Kipro Boguslauskio šeima

Prisimename, kaip nedrąsus, uždaras, tylus, savimi nepasitikintis vaikas atėjo iš kitos mokyklos, o šiandien mokytojų, klasės draugų dėka ji atsivėrė. Todėl linkime, kad kiekvienas atrastų savo gyvenimo kelią, o susidūręs su kliūtimis, jas vertintų ne kaip sunkumus, o kaip naujas galimybes tobulėti bei augti.

Gabijos Peleckaitės šeima

Labai didžiuojamės savo sūnumi, kuris devintoje klasėje savarankiškai priėmė sprendimą pakeisti mokyklą dėl galimybės įgyti daugiau žinių. Labai ačiū administracijai, mokytojams, mokiniams, ypač klasės draugams, kurie šiltai priėmė „naująją“, padėjo greitai prisitaikyti iššūkių kupinoje naujoje aplinkoje.

Gaila ir Šarūnas Plikūnai

LSMU gimnazija mums siejasi su tvirta bendruomene, bendromis veiklomis su klasės tėvais ir vaikais (orientacinis lietuvių, protmūšis, vakaronės mokykloje su dainomis ir šokiais), Chorų karais ir kalėdiniais miuziklais, kuriuose jautiesi kaip profesionalių renginių metu, tėvus ir mokinius pasitinkančiu ir ranką tvirtai spaudžiančiu direktoriumi, profesionaliais ir visada pasiruošusiais padėti mokytojais. Gimnazijai linkime ir toliau puoselėti savas tradicijas, išlaikyti savitumą, o abiturientams – sėkmingų pasirinkimų ir nebijoti juos keisti keičiantis aplinkybėms. Juk visas gyvenimas susideda iš pasirinkimų – esame tokie, kokie patys norime būti.

Gabijos Mackutės šeima

Turėti svajonę ir jos siekti. Nesvarbu, kad ne iš pirmo karto ar bandymo pavyks. Bet vis tiek pavyks. Tikra svajonė – tai jausmas, kad aš turiu čia būti, kad tai man skirta vieta. Džiaugiamės dukros svajone būti šioje gimnazijoje, būti tarp Jūsų. Ji išsipildė. Ačiū Jums visiems už tai, kokie esate, už šiltas šypsenas ir atviras širdis. Nepameskite jų ir nepameskite savo svajonių.

Eglės Budrytės šeima

Tu jau sėkmingai įveikei daug matomų ir nematomų barjerų. Kartais viena, kartais su patikimais sąjungininkais (žirgais, šeima, draugais, mokytojais ir kitais geros valios žmonėmis). Mes džiaugėmės dėl sėkmių, tramdėme džiugiosio ir pasididžiavimo ašaras, kai Tau grojo Lietuvos himną. Ir palaikėme, kai ne viskas vyko pagal tavo planą... Ko gero, dar daugiau iššūkių ir galimybių laukia ateityje. Lengvų ir

teisingų pasirinkimų, drąsos keisti ir keistis. Būk taikoje su savimi! O mes ir toliau tave palaikysime!

Domos Žigmantavičiūtės šeima

Žinok, kad kiekvienas Tavo gyvenimo žingsnis, kiekvienas įvykis mums yra pats svarbiausias. Ir visai nesvarbu – geras jis, teisingas ar nelabai. Juk gyvenime reikia visokių žingsnių. Tik norime, kad žinotum, jog kiekvienu momentu mes būsimės šalia ir palaikysime... Joks svarbės darbas mums nesutrukdys, nes mums patys svarbiausi – Tavo gyvenimo žingsniai. Dabar Tu didelis. Jau nebereikia Tavęs lydėti į mokyklą ar iš jos, nebereikia skaityti pasakų prieš miegą. Dabar prasideda pats gražiausias laikas Tavo gyvenime. Ir nuo to, kaip Tu pasitiksi savo jaunystės pavasarį, kokius pamatus pasiklosi ateičiai, priklausys visas tolimesnis Tavo gyvenimas.

Pauliaus Grybausko šeima

Atestato eilutėse ir skaičiuose sustingę prisiminimai, užkoduotos svajonės, neišsipildę lūkesčiai, galimybės įveikti iššūkius, atkaklumas, požiūris į mokslą, vertybėmis grįsti pasirinkimai. Nuotraukose užfiksuoti bendražygiai, kurių dėka esi ypatingas. Pažink save, kad drąsiai svajotum. Išminties, jei kelio viduryje tektų keisti kryptį, tikėjimo savimi, kad suklupęs pakiltum, tvirtos laikyenos elgiantis, kaip liepia širdis tam, kad būtum Žmogumi. Tavo pasirinkimuose ateitis... Tau patikime ir savąją...

Gabrieliaus Salygos šeima

Paskutinis skambutis – tai dvylikos metų kelionės, kurioje augote ir tobulėjote kartu su mokytojais, pabaiga. Išlaikykite širdyje tą vaiką, kuris trokšta nuotykių ir naujų patirčių. Nepamirškite išmokyti pamokų ir klaidų, sustiprinusių ir paruošusių Jūsų suaugusio gyvenimui.

Edo Kačerginskio šeima

Ar žinote, kaip kvepia kūdikiai? Aš pienu, rasa auštant, karamele, obelų žiedais... Visa tai ilgainiui persipina su pasakomis prieš miegą, kiemo draugais, nusivylimais ir džiaugsmiais... Pirmosiomis rimtomis draugystėmis ir išsiskyrimo ašaromis, kelionių įspūdžiais, vakarajomis prie laužo, pirmais bučiniiais, nekantrumu palikti tėvų namus ir pradėti savarankišką gyvenimą,

ABITURIENTUS SVEIKINA MOKINIŲ TARYBA

Mokinių tarybos prezidentas Dominykas Meškauskas: „Ačiū už tai, jog mus auginote, rodėte pavyzdį, ištikus bėdai visados patardavote.“

Greitai teks atsisveikinti su dabartiniais mokinių tarybos garbės nariais. Tarp jų yra ir buvusi mokyklos prezidentė, komitetų koordinatore ir dar daug aktyvių mokinių, kurie suorganizavo ne vieną šaunų renginį, rūpinosi mokyklos gyvenimu. Visos Mokinių tarybos vardu noriu tarti jums ačiū už tai, jog mus auginote, rodėte pavyzdį, ištikus bėdai visados patardavote. Jeigu ne jūs, dar dabar bandytume išsiaiškinti, su kuo valgoma sriuba... Dėkoju už visus brangius atsiminimus dirbant kartu!

Mokinių tarybos prezidentas Dominykas Meškauskas

derybomis ir paliaubomis... Rudens dargana, žiemos speigu, pavasario klegesiu, vasaros kaitra... Gyvenimu... Įkvėpus šio kvapo, vienišelio pasaulyje, galiu pasakyti, kad vaikai kvepia laime... Metas ir jiems ieškoti to vienišelio, savo gyvenimo kvapo... Jau laikas...

Martyno Abraičio tėvai

Labiausiai įsiminė auklėtojos Vilmos Katkauskienės inicijuota veikla – mokinių sveikinimai gimtadienio proga. Štai vienas iš jų: „Mieli Jono tėveliai, su Jonu labiausiai susibendravome per Dainų šventę. Šokti su juo visą savaitę buvo labai smagu. Jonas puikiai moka palaikyti pokalbį ir visus prajuokinti. Ačiū, kad turime tokį nuostabų žmogų mūsų klasėje.“ (Viktorija Kuzabavičiūtė)

Jono Micės mama

I 5-tą klasę atėjai nerimaudama, smalsi ir norinti pažinti, susirasti draugų, sužinoti, koks kelias Tavęs laukia, sužinoti, koks žmogus esi. Ir per tuos metus atradai visus atsakymus, susiradai draugų visam gyvenimui. Sutikai nuostabių mokytojų. Mokytoja, kuri septintokus nusivežė į Paryžių ir liepė prancūziškai paprašyti praeivių pasveikinti Lietuvą su gimtadieniu, įkvėpė pasitikėjimo savimi. Mokytoja, kurios dėka visą vasarą praleidote kuprinėje besinešiodami Dostojevskio knyga „Nusikaltimas ir bausmė“ ir ją įveikėte, parodė, kaip literatūros pasaulis padeda rasti atsakymus į sunkiausius gyvenimo klausimus. Mokytojas, kuris taip sugebėjo užkrėsti entuziazmu „sausai matematikai“, kad visi turėjome keltis ankstyvais rytais, kad tik galėtumei per nulinę dar ir dar daugiau visko išspręsti. Mokytojas, kuris žaisdamas su jumis kompiuterinius žaidimus ir kartais net leisdamas laimėti, nejučia jus įtraukė į nuostabių galimybių pasaulį. O svarbiausia – sužinojai, kad žmogus gali tiek daug, jei pasitiki savimi, jei įdeda daug širdies ir darbo, jei nebijo siekti savo svajonių, jei tiesiog yra atviras pasauliui ir žmonėms. Gero kelio!

Kamilės Balžekaitės tėvai

Kas yra gera mokykla? Tai mokykla, kurioje tu mokeisi ir į kurią nori leisti mokyti savo vaikus. Mokykla, kuri girdi mokinius, išklauso tėvus, sugeba keistis, tobulėti. Galima būtų tęsti šį sąrašą, bet darbai ir rezultatai kalba geriau už mus. Ačiū Jums!

Kamilės Kairiūkštytės tėveliai

Šiandien Tau pavaldūs visi keliai ir takeliai, tad žinok: kad ir kur Tu pasuksi, kad ir kokį kelią išsirinksi, mes Tave visada palaikysime...

Mato Gedžiūno mama

Atrodo, taip neseniai vedžiau tave į pirmą klasę „Rūtelėje“, paskui į penktą klasę LSMU gimnazijoje. O štai jau ir dvylikti metai į pabaigą. Per tą laiką buvo visko – ir mokslų, ir tinginystės, ir gero laiko, ir sunkių etapų. Tikiuosi, daug sužinojai, išmokai. Daug kas iš mokslų pasimirš. Natūralu. Labiausiai norėčiau, kad išliktum jautrus, sąžiningas ir doras žmogus. Palaikysiu tave visur ir visada, kad ir ką pasirinktum veikti. Myliu. Bučiuoju.

Mato Tarasevičiaus mama

Paulina Kriauzaitė – puiki dukra, sesė, pusseserė, draugė, sportininkė ir moksleivė. Kur tik atsiduria, visur sklinda šypseną, juoką, ryžtas ir tyrumas. Šios savybės Pauliną ir padaro tokia šaunia abituriente, kuria didžiuojasi visi, kas tik ją pažįsta. Visi žino, kiek daug gero ji yra padariusi kaip moksleivė ir kiek daug gėrio ir sukaupytų žinių pasauliui ji paskleis ją pabaigus.

Paulinos Kriauzaitės mama

*Kai paskutinį kartą žingsniai nuaidės mokykloj,
Kai paskutinį kartą trinktelsi duris,
Sustok ir pagalvok: kiek ašarų ir laimės,
Kiek džiaugsmo, sielvarto kartaus,
Kurį tu vadinai nelaime,
Kiek šypsenų mokykloj palikai!
Paskui gyveniman keliauk
Ir nesakyk „sunku“.
Net jai suklysi, net jei mokykloj negirdėjai apie tai.
Gyvenime neskambina skambučiai,
gyventi šaukia skambantys varpai!*

Simo Baltrušaičio tėvai

Ugne, Tu jau įrodei, jog gyvenimo prieštaravimai gali būti įveikiami pastangų dėka – Tu esi ten, kur ir norėjai būti. Taip ir toliau – nepasiduok, būk tvirta ir nuosekli siekdamas savo svajonių!

Ugnės Misiukevičiūtės mama

Vilte, sveikiname baigus mokyklą! Tai yra vienas iš svarbiausių įvykių kiekvieno žmogaus gyvenime. Dabar tau visi keliai yra atviri, visos galimybės pasiekiamos ranka, tereikia labai norėti ir siekti. Norime palinkėti entuziazmo, ambicingų tikslų ir kad viskas, apie ką svajojai, taptų realybe. Tikimės, kad tikslams pasiekti penkių universitetų neprireiks...

Viltės Mickytės tėvai

ABITURIENTŲ MINTYS

Kada supranti, kad tavo kelionė mokykloje jau baigiasi? Ne, ne tuomet, kai aplinkiniai vis dažniau klausia kuo nori būti, į kokį universitetą planuoji stoti. Tai supranti tuomet, kai nuo 5 klasės naudoti suolai susitraukia, kai vidiniame kieme žaidžiantys vaikai nė neturi galimybės išsipurvinti kaip mes (nors aš vis dar įsitikinusi, kad žaidimai ant šlapio smėliuko buvo ekstremalesni ir smagesni vien dėl to, kad nenorėjai ištepsti naujų baltų batų). Artėjantį mokyklos finišą pastebi ir tuomet, kai už mus buvusių vyresnių srautų skaičius vis mažėja. Jų atrodė labai daug, tačiau šiandien mes – vyriausi mokiniai gimnazijoje. Bet dėl to nereikia liūdėti. Nuoširdžiai manau, kad į pasaulį išeisime pasiruošę kantrių mokytojų dėka, o karts nuo karto tikrai sugrįšime patikrinti, kaip gimnazija toliau puoselėja jaunąją kartą! Juk nėra taip lengva pamiršti įstaigą, į kurią keliavai kiekvieną miela dieną 8 metus...

Doma Zigmantavičiūtė

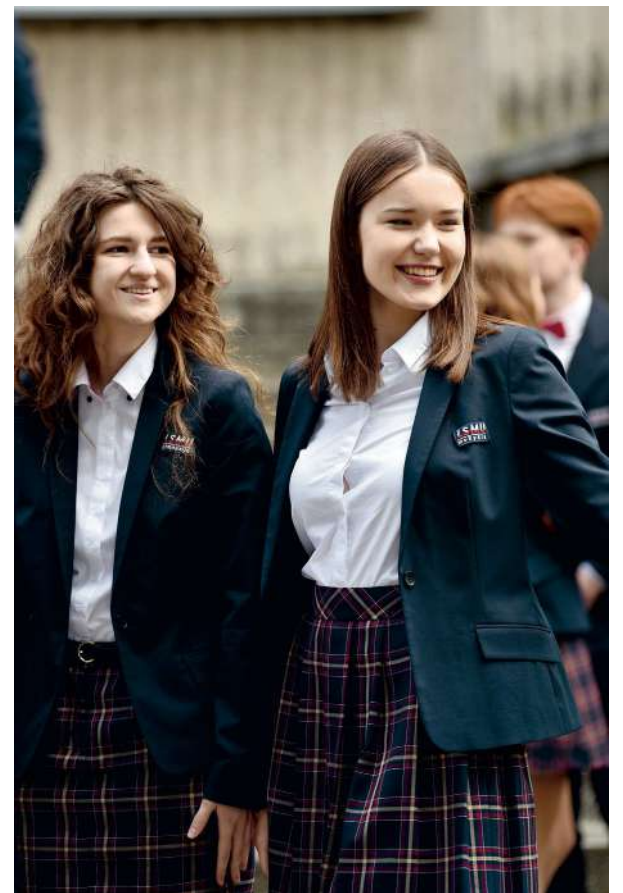
Sunku keliais sakiniais apibūdinti, ką reiškia šioje mokykloje praleistas laikas. Bet jeigu trumpai, tai mokyklos bendruomenė tapo antra šeima, antri namai, kuriuose išmokau atkaklumo, drąsos, nuoširdumo ir, svarbiausia, išmokau būti žmogumi. Buvau trumpam palikusi šią mokyklą, bet galiu teigti, jog sugrįžimas į šią mylinčią, palaikančią ir motyvuojančią šeimą buvo pats geriausias sprendimas. O visiems srauto draugams linkiu, jog čia praleisto laiko prisiminimai visą gyvenimą lydėtų suteikdami stiprybės, ramybės ir šilumos. Ir ačiū visiems mokytojams už tai, kad parodėte, jog norėdamas galima pasiekti viską, ko trokšti.

Kamilė Balžekaitė

Norėčiau visiems padėkoti už linksmas pamokas ir pagalbą, už buvimą ne tik mokytojais, bet kartu ir draugais, kurie padeda ne tik iš akademinės pusės. Ačiū už visas geras emocijas bei prisiminimus, sukurtus gimnazijoje.

Justas Mockevičius

Nukelta į 11 psl.

Atkelta iš 10 psl.

Mokykla... geltonų plytų kelias baigėsi. Patekome į greitkelį, kuriame dabar patys turėsime pastebėti kelio ženklus, privalėsime neviršyti greičio arba, priešingai, nestoviniuoti, nes niekas nelauks, todėl teks pasitraukti į kelkraštį. Tačiau nemanau, kad būsime tie, kurie lūkuriuos. Mokykla mus išmokė lenktyniauti, išugdė troškimą nugalėti ir, nors gyvenimo greitkelis ir ne lenktynių trasa, nes kiekvieno finišas vis kitoks, mes šiuo keliu į tikslą lėksime tarsi Formulė-1 automobiliai... Ak, koks adrenalinas, koks greitis... „Tik pirmyn!“ – šaukia gerbėjų minia. Tad belieka paspausti greičio pedalą ir lėkti...

Austėja Dieninytė

Mokykla yra tarsi ilgas ir varginantis žygis. Kelias vingiuotas, painus, bet dėl to jis dar įdomesnis. Pažinimo džiaugsmas, nauji bendražygiai ir nepamirštos akimirkos yra geriausia šio žygio dalis, kuri leidžia mėgautis kelione, o ne tik pasiektu tikslu. Žinoma, pasitaiko momentų, kai reikia kautis su vėjo malūnais. Tad linkiu visiems širdyje išlikti Don Kichotais ir į pasaulį žiūrėti paprasčiau bei visur matyti grožį.

Povilas Plikūnas

Sunku net pagalvoti, kad jau prabėgo tie sunkūs, varginantys, baisūs metai, kurie atsisukus atgal atrodo kupini geriausių prisiminimų ir įsimintiniausių nuotykių. Galbūt tikrai reikėtų labiau vertinti kelionę, o ne patį tikslą? Niekada nebuvau tas, kuriam patiko mokykla, kuris vertino čia esančius žmones, bet ašarėlė per skruostą vis dėlto nuriedėjo. Nepamiršiu šios kelionės, pakeleivių, tapusių tikrais draugais, mokytojų, kurie buvo svarbiausi kelrodžiai. Šios sienos, kurios iš pat pradžių atrodė didelės ir šaltos, dabar pasakoja savitą istoriją iš mokyklinio gyvenimo. Atėjau į visiškai kitokią mokyklą nei išeinu. Ir ne tik dėl to, kad pati mokykla tvarkėsi, tapo moderni, išvaizdesnė. To net nereikėjo, kad mokykla taptų jauki: kiekvieną kampelį kartu su klasės draugais prisijaukinome, atradome, pripildėme ašarų ir juoko. Atėjęs į mokyklą negalvojau, kad išeisiu ją vadindamas SAVO.

Edas Kačerginskis

Nukelta į 12 psl.

ABITURIENTŲ MINTYS

Atkelta iš 11 psl.

Išeinu

*Nebeliks mūsų juoko mokykloj,
Nebeskins nieks alyvų baltų.
Pirmas meilės raštelis nukritęs
Lauks po suolu dabar jau kitų.*

*Netrupės kreidoje baltos raidės,
Ir skambutis negaus taip džiugiai,
Kai supratę – pamokos baigės –
Mes šėliodavom tarsi vaikai.*

*Ir atrodo, kas buvo tik vakar,
Reik palikt skaudama širdimi.
Mes suaugom, mes jau supratom –
Paukščiai grįžta, o tu išeini...*

Patricija Dieninytė

Dar sunku patikėti, kad rugsėjį ne-reiks vėl grįžti į mokyklą. Sunku suvokti, kad gyvenimo ritmas, prie kurio taip pripratau, iš esmės keisis.

Mokykla išliks kaip gera ir smagi patirtis, kaip vieta, kur bendravau su nuostabiais žmonėmis, kur augau ir tobulėjau. Ačiū tiek mokytojams, tiek draugams, tiek kuratorei už pagalbą, rūpestį, kantrybę ir puikią kompaniją!

Kipras Boguslauskas

Gimnaziją prisiminsiu kaip geriausią sprendimą savo gyvenime. Atsimenu visas dvejones ir baimes, kurias patyriau ateidama mokyti į šią gimnaziją, bet dabar neįsivaizduočiau savo gyvenimo be LSMU gimnazijos bendruomenės. Mes tapome šeima, o šeimą labai sunku palikti. Žinau, jog universitete lauks dar daugiau naujų pažinčių, bet man asmeniškai šis atsisveikinimo etapas yra skaudus... LSMU gimnazijos bendruomenė paskatino pajusti pilnatvę ir laimę... Na, bet kažkada turėjo ateiti visko, kas gera,

pabaiga. Ačiū visiems už geriausias akimirkas gyvenime.

Gabija Mūraitė

Paskutinis skambutis yra pabaiga, kurią peržengę dviliktokai išeina į savarankišką gyvenimą. Ar už tos ribos bedugnė, ar tvirti pamatai, žino tik jie patys. O tai, kaip jie parašys egzaminus ir kas jų laukia po to, priklauso tik nuo jų. Mūsų. Nežinau, kaip jaučiasi mano kolegos, bet jaučiu, kad ir jiems baisu. Tačiau bijau mažiau žinodama, kiek daug iš šios gimnazijos išsinešime žinių, gyvenimo pamokų ir saldžių prisiminimų. Bedugnė nelaukia nė vieno iš mūsų, nes esame tvirtesni, nei kartais mums patiems atrodo. Nuo pirmosios dienos LSMU gimnazijoje supratau, kad mano patirtis šioje mokykloje bus kitokia nei ta, kurią turėjau pradinėje mokykloje ar kurią

būčiau įgijusi kitur. Tik čia mus supo tokie unikalūs lobiai kaip *edukatorius*, poilsio erdvė, kondicionieriai bei vidinis kiemas, kuris, kaip ir mes, su metais po truputį tobulėjo. Galiu drąsiai teigti, kad mūsų gimnazijos tvarka išmokė mus pareigingumo ir išugdė atsakomybės jausmą. Be to, man ši mokykla padovanojo klasės draugus, per metus tapusius geriausiais draugais, kurių niekada nepamiršiu. Būtent jie suformavo mane kaip asmenybę. 80 kolegų parodė, kad gyvenimo prasmė yra patirtis – tiek iškelianti, tiek žeminanti, o apie tai rašęs V. Mačernis tik patvirtina sakydamas, kad pats daiktų „klausinėjimas ir abejojimas jau bus prasmė“. Žinojau, kad kilus abejonėms ir klausimams teisingiausius atsakymus sužinosiu iš geriausių ir nuoširdžiausių mokytojų. Juk būtent jie VIII laidą lydėjo

visus šiuos paskutinius metus. Ir, nors mokytojo darbas lygus begaliniam Sizifo akmens ridenimui į kalną, jie niekada nepasidavė dirbdami su mumis. Esame besąlygiškai jiems dėkingi, nes žinome, kad tikrai buvo nelengva. Dėkojame ir gimnazijos direktoriui, nuolatos skatinusiam mus siekti sporto, menų bei mokslo aukštumų. O svarbiausia dėkojame tiems, kurie mus užaugino tiek fiziškai, tiek dvasiškai: tėvams, auklėtojams ir mylimai kuratorei. Tiek sau, tiek savo draugams noriu palinkėti drąsiai žengti į priekį ir nepamiršti visko, ko mus išmokė ši gimnazija. Mokytojams linkime neliūdėti be mūsų, prisiminti tik geriausias akimirkas ir užauginti dar ne vieną tokią talentingą abiturientų kartą. Visiems linkiu mylėti šią pabaigą, nes tai tik dar viena pradžia.

Gabija Ganatauskaitė

